

Arrest

nr. 70 047 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, A.S. (...) (O.V. X), en uw kinderen in het dorp Alkhazurovo in Tsjetsjenië.

Op 30 augustus 2010 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen. Ze viseerden uw echtgenoot. Toen u wilde tussenkomen, werd u bewusteloos geslagen. Uw man bleef 3 dagen spoorloos. U lichtte uw schoonzus in, die een zoektocht startte bij de verschillende ordediensten en overheidsinstanties. In de ochtend van 2 september 2010 kwam uw man thuis. Hij was door zijn ontvoerders uit een wagen gedumpt en door een voorbijganger naar huis gebracht. Uw man vertelde u dat hij was meegenomen omdat hij op 29 augustus 2010 onderdak had geboden aan een zekere T. (...), een

gezochte rebel met wie hij vroeger op school had gezeten. T. (...) had, zonder dat u hiervan op de hoogte was, een dag in de kelder van jullie woning verbleven. Na de vrijlating van uw man gingen jullie samen naar het ziekenhuis, waar hij de eerste zorgen kreeg toegediend.

Op 17 oktober 2010 vertrokken jullie uit Tsjetsjenië. U reisde eerst met een taxi naar Khasavyurt in Dagestan, waar uw schoonzus valse paspoorten voor u en uw man had geregeld. Deze paspoorten werden opgemaakt op een andere naam. Dezelfde dag vertrok u, in het gezelschap van een smokkelaar, met een minibus naar België.

U kwam aan in België op 21 oktober 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, A.S. (...) (O.V. 6.708.737). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden geïdentificeerd door de ordediensten omdat u onderdak zou hebben geboden aan T.L. (...), een gezochte rebel. U vreest eveneens de wraak van de rebellen omdat u zou hebben ingestemd om samen te werken met de ordediensten. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over de telefonische contacten met uw ontvoerders niet geloofwaardig zijn. Uw verklaringen bleken in dit verband immers inconsistent en tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u, als voorwaarde voor uw vrijlating, instemde om samen te werken met de ordediensten. U moest informatie verzamelen over T.L. (...) en deze informatie doorgeven aan de autoriteiten. Toen u gevraagd werd hoe u deze informatie zou moeten doorgeven, gezien u de identiteit van uw ontvoerders niet kende en u dus niet wist welke instantie u zou moeten contacteren, zei u heel expliciet: “(...) Zij kenden mijn telefoon. Zij belden naar mij. (...)” U zou wekelijks, in totaal zo’n 6 keer, zijn opgebeld door uw ontvoerders (CGVS I, p. 12-13). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal gaf u echter een andere versie van dit verhaal. U vertelde toen dat uw ontvoerders u bij uw vrijlating een gsm-nummer gaven dat u moest bellen wanneer u informatie had over T.L. (...). Verder zou u zelf twee keer opgebeld zijn door uw ontvoerders (CGVS II, p. 8-9). Deze versies lijken niet consistent. Vooreerst lijkt het weinig geloofwaardig dat u tijdens het eerste gehoor helemaal geen melding zou gemaakt hebben van het feit dat uw ontvoerders u een telefoonnummer verschaften dat u moest bellen, terwijl u dit bij het tweede gehoor wel heel uitdrukkelijk vermeldde. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde u dat u dit tijdens het eerste gehoor misschien was vergeten te vermelden (CGVS II, p. 9). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u het belangrijke feit dat uw ontvoerder u een mobiel nummer gaven, met de uitdrukkelijke instructie om hen op te bellen als u informatie had over T.L. (...), zomaar zou vergeten vermelden. Toen u werd geconfronteerd met uw manifest tegenstrijdige verklaringen over het aantal keer dat u werd opgebeld door uw ontvoerders – namelijk het feit of u 6 dan wel 2 keer werd opgebeld – schreef u deze tegenstrijdigheid toe aan een verkeerde vertaling door de tolk of aan een misverstand (CGVS II, p. 10). Deze uitleg klinkt echter weinig overtuigend. Het Commissariaat-generaal meent dat deze tegenstrijdigheden en inconsistenties, die aan de kern van uw

asielrelaas raken, gezien het gaat over de contacten die u zou hebben gehad met uw ontvoerders, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede bleken uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek uit Tsjetsjenië niet geloofwaardig. U vertelde dat er na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog verschillende keren mensen naar uw huis waren gekomen. Uw zus zou u hiervan op de hoogte hebben gesteld. In dit verband is het echter hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nagenoeg niets kon vertellen over de personen die bij uw huis langskwamen. Zo kon u niet zeggen wie er bij uw huis langskwam. U speculeerde dat deze personen militairen waren of misschien zelfs rebellen. Hoewel u verklaarde dat uw zus u van deze ontwikkelingen op de hoogte had gebracht, kon u ook niet vertellen hoe uw zus over deze informatie beschikte. U vermoedde dat de burens dit misschien aan haar hadden verteld, maar u wist het eigenlijk niet zeker (CGVS II, p. 3-4). Verder zou uw zus u in februari 2011 via de telefoon ook hebben verteld dat er verschillende convocaties op uw thuisadres waren bezorgd. Het lijkt echter zeer opmerkelijk dat u het bestaan van deze convocaties pas bij het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldde, terwijl u daar bij het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal op 12 mei 2011 helemaal geen melding van had gemaakt. U verklaarde nochtans dat u al sinds februari 2011 op de hoogte was van het feit dat er convocaties waren gestuurd. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u het bestaan van deze uiterst belangrijke stukken, die zouden kunnen aantonen dat u nog steeds wordt vervolgd in Tsjetsjenië, niet spontaan tijdens het eerste gehoor zou hebben gemeld. Vervolgens bleken uw verklaringen over de inhoud van deze convocaties niet geloofwaardig. Hoewel u vertelde dat uw zus u inlichtte over het feit dat er convocaties waren toegekomen op uw adres, kon u niet vertellen om hoeveel convocaties het precies ging. Verder wist u niet wanneer deze convocaties waren bezorgd, hoe deze convocaties waren bezorgd of wanneer u mits deze convocaties werd opgeroepen. U kon ook niet vertellen in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, bijvoorbeeld als getuige, als verdachte of als beschuldigde. U wist zelfs niet door welke specifieke instantie u werd opgeroepen, hoewel uw zus volgens uw verklaringen nochtans naar de betreffende ordedienst was gegaan om te melden dat u niet meer op uw adres woonde. U zei dat uw zus vertelde dat zij naar een politiedienst in Grozny was gegaan, maar u kon niet specificeren om welke politiedienst het ging. In dit verband kan ook nog worden opgemerkt dat u niet wist wanneer uw zus naar deze politiedienst ging, noch welke reactie zij daar kreeg (CGVS II, p. 3-5). Het Commissariaat-generaal meent dat dit gebrek aan elementaire kennis over de feiten die zich na uw vertrek zouden hebben afgespeeld de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnt. Uw uitleg voor deze onwetendheden, als zou u over de telefoon niets hebben durven vragen uit vrees om afgeluisterd te worden, is niet afdoende. Indien uw zus u werkelijk zou hebben ingelicht dat er mannen naar uw huis kwamen, dat er convocaties werden gebracht en dat zij zelf persoonlijk naar de ordediensten was gestapt, dan kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich op één of andere manier probeert te informeren over deze uiterst belangrijke ontwikkelingen.

Ten derde kan worden opgemerkt dat u onvoldoende bewijsstukken voorlegde om uw asielrelaas te onderbouwen, terwijl u volgens uw verklaringen wel degelijk over belangrijke bewijsstukken zou beschikken. In de hypothese dat u na uw vertrek effectief door de ordediensten zou zijn opgeroepen – wat gezien uw totaal gebrek aan kennis terzake niet geloofwaardig lijkt – kan er van u worden verwacht dat u dergelijke documenten voorlegt aan de asielinstanties in een poging om uw asielrelaas te staven. Het Commissariaat-generaal moet echter vaststellen dat u deze convocaties niet hebt voorgelegd. U verklaarde nochtans dat u al sinds februari 2011 op de hoogte was van het bestaan van deze documenten. U zei bovendien dat deze convocaties bij u thuis in Tsjetsjenië liggen (CGVS II, p. 3, 5). Gezien u volgens uw verklaringen ook geregeld contact hebt met het thuisfront, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u inspanningen zou hebben geleverd om deze uiterst belangrijke documenten te bekomen. Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat u dit niet hebt gedaan. Afgezien van het feit dat deze houding niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de asielinstanties in het kader van uw asielprocedure, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten vierde heeft het Commissariaat-generaal ook gegronde redenen om te twifelen aan uw verhaal over de gezochte rebel T.L. (...). U vertelde dat T.L. (...), een inwoner van uw dorp Alkhazurovo met wie u samen op school had gezeten, op 29 augustus 2010 aan uw deur klopte met de vraag of u hem onderdak kon verschaffen (CGVS II, p. 6-7). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over objectieve informatie die dit verhaal in een ander licht plaatst (cf. 'Antwoorddocument tch2011-050w' in bijlage). Uit onderzoek van CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, blijkt dat er in de nacht van 5 op 6 juli 2009 een rebel met de naam T.L. (...), afkomstig uit Alkhazurovo, in de buurt van het dorp werd gedood bij een gewapend treffen met de ordediensten. Hierbij moet worden vermeld dat de naam T. (...) wordt gebruikt als diminutief voor T. (...). Het is dus wel heel erg opmerkelijk dat u in 2010, één jaar na de dood van deze T.L. (...) in 2009, onderdak zou geboden hebben aan een rebel met dezelfde naam. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk dat u niet op de hoogte was van de dood van deze T.L. (...) in juli 2009. Dit lijkt niet geloofwaardig. U vertelde

immers zelf dat Alkhazurovo een klein dorp is en dat indien er een inwoner van het dorp als rebel werd omgebracht, de geruchten hierover snel de ronde doen (CGVS II, p. 6). Het lijkt dan ook niet geloofwaardig dat u niet zou weten dat er in 2009 een inwoner van het dorp genaamd T.L. (...) werd omgebracht door de ordediensten. Vervolgens opperde u de mogelijkheid dat de overleden Tamerlan Larsanov misschien de broer was van T.L. (...), de man aan wie u in 2010 onderdak zou hebben geboden. U zei dat u destijds geruchten in die zin had gehoord, maar dat u toen niet wist of deze geruchten al dan niet correct waren (CGVS II, p. 7). Deze uitleg lijkt opnieuw niet geloofwaardig. Uw bewering dat u geruchten zou hebben gehoord over het mogelijke overlijden van de broer van T.L. (...) is immers niet verenigbaar met uw eerdere bewering dat u helemaal geen weet had van de dood van ene T.L. (...) in 2009. Het Commissariaat-generaal meent dat er op basis van bovenstaande vaststellingen gegronde redenen zijn om te twifelen aan uw verhaal over de rebel T. (...)/T.L. (...).

Ten vijfde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over uw reisroute, gezien uw opeenvolgende verklaringen op dit punt manifest tegenstrijdig bleken. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u en uw vrouw naar België reisden met reispassen op jullie eigen naam (CGVS vragenlijst, nr. 33). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter het tegendeel. U vertelde dat u en uw vrouw een reispaspoort ontvingen waarop jullie eigen foto stond afgebeeld, maar waarbij een valse naam was gebruikt (CGVS I, p. 6). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, weet u dit aan een fout van de tolk (CGVS II, p. 10). Deze uitleg is niet aanvaardbaar. Er moet worden gewezen op het feit dat uw verklaringen u na afloop van het interview werden voorgelezen en dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Vervolgens kan nog worden opgemerkt dat u niet wist welke geboortedatum in dit valse paspoort werd vermeld. U wist evenmin of er al dan niet een visum in dit paspoort stond (CGVS II, p. 10). Dit is opnieuw niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de geboortedatum in uw paspoort of de aard van het visum in uw paspoort niet zou kennen.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Het medisch attest uit Tsjetsjenië (dd. 02/09/2010) vermeldt volgens uw verklaringen dat u op 2 september 2010 in het ziekenhuis werd opgenomen met sporen van verwondingen die u als gevolg van slagen zou hebben opgelopen (CGVS I, p. 6). De loutere vaststelling dat u in het ziekenhuis werd opgenomen met verwondingen kan echter nooit een oorzakelijk verband aantonen met de problemen die u hebt aangehaald en die, zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, niet geloofwaardig werden bevonden. Uw paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw militair boekje, uw diploma's, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas.

Tenslotte legde u een medisch-psychologisch attest voor van de hand van dokter E.S. (...), huisarts. Dit attest vermeldt dat u (symptomen van) PTSD zou vertonen, gecombineerd met 'onherstelbaar geheugenverlies'. U legt dit attest voor om de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas te verschonen. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vermeldde u ook geheugenproblemen. Het lijkt echter hoogst opmerkelijk dat u pas tijdens het tweede gehoor gewag maakte van mogelijke geheugenproblemen. Er kan op worden gewezen dat u voordien nooit melding hebt gemaakt van dergelijke problemen. Zo maakte u hier tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van (CGVS vragenlijst, DVZ verklaring). Daarenboven bleek dat u tijdens twee opeenvolgende gehoren bij het Commissariaat-generaal geen enkele moeite scheen te hebben om de verschillende aspecten van uw verhaal, zoals de omstandigheden van uw arrestatie, de omstandigheden van uw vrijlating of de verschillende data en tijdstippen van sleutelmomenten in uw relaas op een coherente en gedetailleerde manier te vertellen. U maakte hierbij op geen enkel moment melding van eventuele geheugenproblemen. Pas nadat u op het einde van het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, verwees u naar geheugenproblemen als verklaring voor de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties (CGVS II, p. 11). Vervolgens kan worden opgemerkt dat het uiterst summiere rapport van dokter S. (...), dat werd opgesteld op 06/07/2011, de dag ná het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal, op geen enkele manier substantieert op welke gronden de conclusies dat u symptomen zou vertonen van PTSD of dat u zou lijden aan 'onherstelbaar geheugenverlies' gestoeld zijn. Uit dit attest valt bovendien op geen enkele manier af te leiden hoe lang u reeds bij deze arts in consultatie zou zijn, hoe vaak u op consultatie bent geweest of op welke manier deze consultatie(s) is (zijn) verlopen. Het Commissariaat meent op grond van bovenstaande vaststellingen dat dit attest niet kan worden gezien als een verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheden en

inconsistenties in uw relaas. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw relaas dus niet herstellen. Wat betreft de vaststelling dat u symptomen van PTSD zou vertonen, kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat u symptomen van PTSD vertoont nooit een oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, S.S. (...) (O.V. 6.708.737), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.S.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 70 046 van 17 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten.

Vooreerst zijn verzoekers verklaringen over de telefonische contacten met zijn ontvoerders niet geloofwaardig. Zijn verklaringen bleken immers inconsistent en tegenstrijdig.

Verzoeker verklaarde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij in totaal een 6-tal keer was opgebeld door zijn ontvoerders. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij daarentegen dat hij bij zijn vrijlating een gsm-nummer kreeg van zijn ontvoerders, dat hij moest bellen wanneer hij informatie had over T.L.. Hij verklaarde zelf slechts twee maal opgebeld te zijn door de ontvoerders.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze duidelijke tegenstrijdigheid, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wel degelijk betrekking heeft op een kernelement van zijn asielaanvraag.

Bovenstaande verklaringen beschrijven immers de contacten die verzoeker zou hebben gehad met zijn belagers, wat bezwaarlijk kan worden afgedaan als een detail.

De Raad treedt verzoekers stelling (zie verzoekschrift p. 4) dat "Het niet meer dan normaal is dat men traumatische gebeurtenissen uit het geheugen wist. Dit is een natuurlijk proces van ieder", niet bij.

Er dient immers benadrukt te worden dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoekers bewering dat beide verhoorverslagen bijna geen verschillen vertonen, is onjuist.

Tenslotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 30 augustus 2011 aangeeft dat uit de gehoorverslagen blijkt dat beide verhoren van verzoeker op het Commissariaat-generaal op normale wijze hebben plaatsgevonden.

Uit de lezing van het verhoorverslag blijkt dat, wanneer aan verzoeker werd gevraagd zijn asielaanvraag uiteen te zetten, hij in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Het causaal verband tussen verzoekers voorgehouden zwakke geestestoestand en de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wordt niet aangenomen.

De commissaris-generaal besloot in de bestreden beslissing tevens terecht dat verzoekers gebrek aan elementaire kennis over de feiten die zich na zijn vertrek uit Tsjetsjenië zouden hebben afgespeeld, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse daaromtrent in zijn hoofde en keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ter verdediging aanhaalt dat telefoongesprekken voorzichtig dienen te geschieden omdat het telefoonverkeer in Tsjetsjenië afgeluisterd wordt, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van simpele beweringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten die gestaafd worden, in een ander daglicht te stellen.

Ook de argumentatie van verzoeker dat zijn zus niet vlakbij zijn huis woont, is slechts een bewering zonder waarde.

Ook verzoekers verklaring dat hij niet happig is om details te kennen van gebeurtenissen in zijn land van herkomst, benadrukt slechts zijn onverschilligheid en doet verder afbreuk aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij inspanningen levert om zich te informeren over zijn situatie, informatie die ook van belang is om de door hem aangehaalde vrees in te schatten.

De bestreden beslissing vermeldt ook de redenen waarom geen geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas over de rebel T.L..

“U vertelde dat T.L. (...), een inwoner van uw dorp Alkhazurovo met wie u samen op school had gezeten, op 29 augustus 2010 aan uw deur klopte met de vraag of u hem onderdak kon verschaffen (CGVS II, p. 6-7). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over objectieve informatie die dit verhaal in een ander licht plaatst (cf. ‘Antwoorddocument tch2011-050w’ in bijlage). Uit onderzoek van CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, blijkt dat er in de nacht van 5 op 6 juli 2009 een rebel met de naam T.L. (...), afkomstig uit Alkhazurovo, in de buurt van het dorp werd gedood bij een gewapend treffen met de ordediensten. Hierbij moet worden vermeld dat de naam T. (...) wordt gebuikt als diminutief voor T. (...). Het is dus wel heel erg opmerkelijk dat u in 2010, één jaar na de dood van deze T.L. (...) in 2009, onderdak zou geboden hebben aan een rebel met dezelfde naam. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk dat u niet op de hoogte was van de dood van deze T.L. (...) in juli 2009. Dit lijkt niet geloofwaardig. U vertelde immers zelf dat Alkhazurovo een klein dorp is en dat indien er een inwoner van het dorp als rebel werd omgebracht, de geruchten hierover snel de ronde doen (CGVS II, p. 6). Het lijkt dan ook niet geloofwaardig dat u niet zou weten dat er in 2009 een inwoner van het dorp genaamd T.L. (...) werd omgebracht door de ordediensten. Vervolgens opperde u de mogelijkheid dat de overleden T.L. (...) misschien de broer was van T.L. (...), de man aan wie u in 2010 onderdak zou hebben geboden. U zei dat u destijds geruchten in die zin had gehoord, maar dat u toen niet wist of deze geruchten al dan niet correct waren (CGVS II, p. 7). Deze uitleg lijkt opnieuw niet geloofwaardig. Uw bewering dat u geruchten zou hebben gehoord over het mogelijke overlijden van de broer van T.L. (...) is immers niet verenigbaar met uw eerdere bewering dat u helemaal geen weet had van de dood van ene T.L. (...) in 2009.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de overleden persoon waarvan sprake, misschien de broer was van T.L., beperkt hij zich weerom tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen. Dit is echter niet bij machte om dit motief in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij ervan uit ging dat de man die hij onderdak bood, T.L. was zoals deze zelf verklaarde, en de gedode T.L. een ander persoon kan zijn, geeft hij een aantal post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om de vaststellingen vooralsnog verenigbaar te laten schijnen. De Raad neemt dit post-factum argument van verzoeker niet aan.

Ten slotte besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verhaal over zijn reisroute.

Terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij en zijn vrouw naar België reisden met reispaspoorten op hun eigen naam, verklaarde hij tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal echter het tegendeel; hier heette het dat hij en zijn vrouw een reispaspoort ontvingen waarop hun eigen foto stond afgebeeld, maar waarbij een valse naam was gebruikt.

Verzoeker wist bovendien niet welke geboortedatum in dit valse paspoort werd vermeld, noch of er al dan niet een visum in stond.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van essentiële gegevens als de geboortedatum in zijn vals paspoort of de aard van het visum.

De onwetendheid daaromtrent is in het licht van een eventuele ondervraging door de grenscontrole, nefast voor de geloofwaardigheid van verzoeker, in het bijzonder met betrekking tot zijn voorgehouden reis.

De uitleg in het verzoekschrift, met name dat verzoeker verklaarde dat hij met een vals paspoort reisde en het hem geen moeite kostte om de grenzen over te steken, tast de geldigheid van voormeld besluit niet aan.

Waar verzoeker laat gelden dat de informatie van de commissaris-generaal niet uitsluit dat het mogelijk is om aan de strenge grenscontrole te ontkomen, dient te worden opgemerkt dat deze informatie aangeeft dat niet-EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles en dat uitzonderingen op deze controles quasi onbestaande zijn.

Verzoeker laat enkel gelden (zie p. 5) dat "het niet onmogelijk is om een dergelijke strenge controle niet te ondergaan", maar legt verder niet uit hoe hij in concreto handelde om de strenge grenscontroles te omzeilen. Enkel verwijzen naar het toeval volstaat niet om de voormelde informatie opzij te schuiven en zijn versie voor waar aan te nemen.

Ten slotte merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaarde de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag.

Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde "kennelijke appreciatiefout", kan in acht genomen wat voorafgaat, besloten worden dat de bestreden beslissing op een correcte wijze is genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing de overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE